Žabí princ a železný Henry

Kde bolo tam bolo, za starých čias, keď ešte prianie pomáhalo, žil jeden kráľ, ktorý mal krásne dcéry. Najmladšia bola taká krásna, že sa vždy divilo aj Slnko, ktoré toho už toľko videlo, kedykoľvek jej zasvietilo do tváre. Keď mala dlhú chvíľu, vyšla si do lesa so zlatou loptičkou, vyhadzovala ju do výšky a zas ju chytala.

Jedného dňa však loptička nespadla do jej nastavených rúk, ale do studne, pri ktorej rada sedávala počas horúcich dní. Princezná bola taká zarmútená, že začala usedavo plakať, až sa jej nejaký hlas opýtal, prečo sa trápi. Udivene sa rozhliadla koldokola a uzrela žabiaka, ktorý vystrkoval z vody svoju tlstú, škaredú hlavu. Žabiak sa ponúkol, že jej loptičku podá, avšak niečo chcel na oplátku. Princezná mu ponúkala všelijaké krásne a vzácne veci, chcela mu dokonca dať svoju zlatú korunku. Žabiak však chcel iba jedno: stať sa jej kamarátom a spoločníkom, ktorý s ňou bude sedávať a jedávať pri stole a ktorý bude spávať v jej posteli. Vo svojom trápení mu princezná všetko sľúbila, ale v skutočnosti nebrala vážne ani žabiaka, ani svoj sľub. Keď opäť držala svoju loptičku, bežala ako najrýchlejšie vedela späť do zámku a žabiak kvákal za ňou.

Na druhý deň, keď sedela s kráľom a dvoranmi pri stole a chcela začať jesť zo zlatých tanierov, vyliezol žabiak – ťap, ťap – po mramorových schodoch nahor a zaklopal na dvere:

„Princezná najmladšia, otvor!"

Kráľovská dcéra bežala k dverám, aby sa pozrela, kto je za nimi. S odporom však dvere pribuchla, pretože videla, že vonku stojí žabiak.

Král videl, že jeho dcéra je veľmi rozrušená a spýtal sa, čoho sa bojí. Ona mu vyrozprávala, čo sa prihodilo. Opäť počuli zaklepanie a žabiakov hlas:

„Princezná najmladšia, otvor mi, premilá!
Nevieš, čo si mi včera pri studni sľúbila?
Princezná najmladšia, otvor mi, premilá!"

Tu kráľ povedal:

„Čo človek sľúbil, musí tiež dodržať. Len choď a otvor mu!"

S odporom a hrôzou šla princezná k dverám a pustila žabiaka dnu. Zviera sa posadilo pred ňu na stôl a chcelo jesť z jej taniera. Po večeri chcelo, aby ho zaniesla do jej komnaty a položila do svojej postele. Princezná začala plakať a dostala zo studeného žabiaka strach. No opäť zasiahol jej otec, tentokrát nahnevane:

„Nepohŕdaj tým, kto Ti pomohol, keď si bola v núdzi."

Tak princeznej neostávalo nič iné, než poslúchnuť. Uchopila žabiaka dvoma prstami, zaniesla ho do svojej izby a tam ho posadila do kúta. Keď však už ležala v posteli, žabiak priliezol k nej a žiadal, aby ho zobrala k sebe do postele, inak vraj povie jej otcovi, že nedodržala svoj sľub.

Teraz toho mala princezná naozaj dosť. Roztrpčene chytila žabiaka a hodila ho o stenu:

„Teraz bude od Teba pokoj, Ty škaredá žaba!"

Aké však bolo jej prekvapenie, keď to, čo spadlo zo steny, už nebola žaba, ale krásny urodzený princ, ktorý sa stal jej priateľom a manželom, podľa kráľovej vôle. Porozprával jej, ako ho zakliala zlá čarodejnica – a nikto ho nemohol vyslobodiť zo studne, iba samotná kráľovská dcéra. Zajtra si chce princeznú odviezť do svojho kráľovstva.

Keď nastal deň, prišiel kočiar ťahaný bielymi koňmi so zlatými postrojmi. Vzadu stál princov sluha, verný Henry. Bol moc zarmútený zakliatím svojho pána a aby sa mu srdce nerozskočilo od bolesti a smútku, nechal si okolo svojej hrude pripevniť tri železné obruče. Kráľovský syn a jeho manželka nastúpili do kočiara, a keď prešli kus cesty, začuli za sebou praskot, akoby sa niečo rozbilo. Princ sa otočil a zvolal:

„Kočiar sa láme, Henry!"
„Nie, pane, kočiar to nie je,
To len obruč na mojej hrudi,
Ktorá ma tam tak dlho chladí,
Od chvíle, keď ako žaba
Žil si zakliaty v studni."

Ešte dvakrát to zapraskalo, akoby sa lámal kočiar, ale vždy to boli železné obruče, ktoré odskakovali z hrude verného Henryho, pretože jeho pán bol konečne vyslobodený a šťastný.

